

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli. in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik. izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 13. kimovca 1889.

List 37.

Nov svetnik iz reda sv. Frančiška.

Častitljivi Br. Frančišk Ghisonski je bil rojen v mestu Ghisone na Korsiki l. 1777, 17. grudna. Oče Marcij Muchielli in mati Ana Gregori sta bila ubožna na časnem premoženju, bogata pa s kerščansko pobožnostjo. To pač kaže, kakošni morajo biti starši, da bodo otroci bogoljubni in pobožni. Še deček, zgubil je očeta, mati pa ga je z naj večji skerblijovostjo in marljivostjo izrejela v Božjem strahu. O strah Božji — kako se pogreša pri marsikterih otrocih! Videl sem pred malo dnevi dečka v Šenklavžu, ki mu ni bilo znati ne mervice strahu Božjega. Stal je pred prvo klopjo, eno roko je imel na herbtu in je na njo svoj život opiral, druga mu je po životu navzdol visela, tako je stal, nepremakljivo, stal do povzdigovanja, stal med povzdigovanjem in stal po povzdigovanju. Oh, ali vender taki merzel zanikarnež nima žive duše, ki bi mu povedala, kako se mora obnašati pri sv. maši, kdaj poklekniti, kdaj se na persi terkati itd.? Kaj bo iz tacega nevednega in merzlega dečka?

Brat Frančišk ni tako delal; mati Ana ga je že zgodaj pošiljala pogosto, celo še vsak dan, k manjšim Bratom (de Observantia), iz tega namena, da se je ondi učil začetnih nauk in strahu Božjega, pa da bi se dan na dan bolj vadil v pobožnosti in čednosti: in ni se goljufala dobra mati. Bratje so spoznali naj boljšega duha pri dečku in so pridno oskerbovali njegovo izrejo; dečka pa je močno nase vlekla tovaršija pobožnih bratov redovnikov, bil je zelo podučljiv in sprejemen za vse njih zlate nauke in z mnimi vred je skoraj vse njih pobožna dela opravljal. Komaj dvanajstletin je zgubil tudi svojo pobožno mater; od tistega časa so skoraj vse njegovo poduč-

vanje in tudi telesno vzderževanje sprejeli častiti redovniki Frančiška. Zato se je tudi zgodilo, da se je v svojem sklepu, frančiškan biti, ki ga je bil že poprej storil, bolj in bolj vterjeval.

Zarad deželске prekucije, ki se je takrat zgodila, ni še mogel v red stopiti. Čez nekaj lét je malo svoje posestvo izročil edini svoji sestri in se podal v Rim k bratu svojega očeta, Pavlu Kerstniku Muchielli-u, možu slovečemu v zdravilski učenosti in zarad blage čednosti. Bil je od njega dobrotno sprejet in učil se je černo-lesnino (ebnov les) likati.

Ves čas pa, kateri mu je preostajal od dela, prebil je v cerkvah. Tam je stregel duhovnom pri sv. maši, prepeval slavo Božjo in z največjim veseljem pošiljal goreče prošnje k Stvarniku, kakor je imel navado v domovini. Med tem se je po Božjem naklepu zgodilo, da si je zbral zelo umnega in pobožnega duhovna frančiškanskega reda za spovednika in svetovalca v dušnih rečeh. Le-tá je takoj spoznal čudovito dušno razpoloženje mladenčevo in nagovarjal ga je, naj stopi v frančiškanski red. Nič priljubljenejšega in zaželenjšega pa se mu ni moglo dogoditi. V kratkem je dobil dovoljenje svojega strica. Provincijal ga je po obredu sprejel in ga poslal v samostan blizu Civitelle Subjaške škofije, kjer je sprejel redovno oblačilo.

Štirindvajsetega vinotoka l. 1800 je bil sprejet med ude frančiškanskega reda; pričel je novicijat in ohranil je svoje ime Frančišk; in ker je bil majhne postave, nazivali so ga odslej čisto Francek. Takoj so se zdajci jele kazati znamenja njegove prihodnje svetosti, ker dajal je prelepe zglede vseh čednosti. Ko je dokončal novicijat in storil slovesno obljubo, ostal je tam, da bi

dalje študiral. O svojem času je prejel manjši blagoslove. Ko so ga pa predstojniki priganjali, naj se pripravlja na višje posvečenja, menil je, kakor ustanovitelj serafskega reda, da nikakor ni vreden tolike časti. Zato je goreče prosil Boga, naj ga stori za to nesposobnega, ako je to njegov sveta volja. In res, bil je precej vslišan. Lotila se ga je božjastna bolezen. Ker je postajala vedno hujši in bolj pogosto, bil je v resnici nezmožen za duhovski stan ter je vedni duhovnik ali klerik.

Od takrat pa do smerti, to je skozi dve in trideset let, živel je ondi vedno v največji ponižnosti, čudovito ojstro in v družih čednostih, ter opravljal silo vestno službo zakristana. Vsi so ga torej imeli za svetega moža, in bil je to tudi v resnici. Konečno je umerl poln zasluženj in od Boga obdarovan z raznimi čeznaturnimi darovi 25. januarija l. 1832, v 54. letu svoje starosti za ravno tisto boleznijo, katero je imenoval svojo prijateljico.

Berž ko se je raznesel glas o njegovi smerti, privrele so neštevilne množice ljudi gledat ga. In med tem, ko so ga nesli v cerkev, hiteli so ljudje, ki so bili že prišli h samostanu, v celico pokojnikovo, in jemali so iz češčenja vse, celo prah, opeko in šipe od oken. Ravno pa, da so ga položili v cerkvi, se je množilo ljudstvo od vsch strani, ljudstvo brez razločka stanú, starosti ali spola, dasiravno je bilo vreme zimsko in deževno, tako da se še sveti obredi niso mogli obhajati.

Ker so prihajala vedno nova kerdela, ko so komaj perve množice odšle, treba je bilo pustiti častivredno truplo pokojnikovo pet dni nepokopano. Neverjetno je skoraj reči, na kake načine in s kakimi sredstvi so množice razodevale spoštovanje do pokojnika! In tudi Bog je pokazal svetost svojega služabnika s čeznaravnimi znamenji. Med temi so bila mnoga ozdravljenja od bolezni, obilno potenje vsega trupla, in pa silo prijeten duh, kateri se je razširjal iz neke rane ranjcega, za katero je bil terpinčen vse svoje žive dni. Poslednjič so ga, ne brez težav, pokopali na levi strani velicega oltarja samostanske cerkve, ravno tam, kjer je bilo prej pokopano truplo bl. Tomaža iz Korejskega, dokler ga niso začeli častiti z očitnimi javnimi častmi: in tam še sedaj počiva.

Glas o njegovi svetosti se je razširjal od takrat pa do danes in ga je daleč razširil. To je razvidno iz vednega romanja ljudstva k njegovemu grobu: ravno tako tudi iz čudovitega češčenja njegovih podob in svetinj, katere se zlasti na bolnike pokladajo: pa tudi iz premnogih mi-

losti, katere je Bog na njegovo priprošnje skazoval, in iz občne želje vseh pobožnih kristjanov, da bi se čem preje po cerkveni razsodbi častil na oltarjih. Zato se je osnovalo najpervo (Processus Ordinarius) navadno preiskovanje za oblaženje častitega služabnika Božjega v Subjaški škofiji leta 1848. Leta 1850 je odbor za ss. Obrede odpisal zadevnim vradom in Subjaškemu škofu, da se zamorejo goditi tako imenovana apostoljska preiskovanja (Process. Apost.)

Čez dolgo časa je bilo to dokončano, pisma poslana v Rim in 28. novembra leta 1874 ter od apostoljskega Sedeža spoznana za polnomočna in poterjena. Leta 1883 21. mal. serp. bilo je pred kardinalom Alojzijem Bili-jem o tej zadevi poročevanje o čednostih višjih ali junaških krepostih, častitega Br. Franciška, ali tako imenovana Congregatio Antipraeparatoria o heroiški stopinji njegovih čednosti. V kratkem bode druga kongregacija, ali Praeparatoria.

O življenji tega častitljivega služabnika Božjega, se dosedaj ni še nič tiskalo, tudi še tako ob kratkem ne. Natisnila pa se bode v prihodnje knjiga, katero že nek redovnik piše. Podobe častitega br. Franciška pa se že dobivajo pri frančiškanski Postulaciji, vradu, ki ima to opravilo v rokah. (Prim. „Acta Ord. Min.“ za mesec avgust 1889.)

Mnihi in njih prijatelji.

(Dalje.)

Kralji in cesarji sv. rimske deržave so radostno mnihe obiskovali, z njimi jedli, njihovega sveta se poprijemali, jih na svojem dvoru seboj imeli, najvažnejše reči svoje vlade dostikrat z njimi obravnavali, zveličanje svoje duše njim tako rekoč zročevali in njim se v molitvi priporočali. Je li treba kazati na Karola Velikega, ali na Otona I, kateri se je v občutku smerti dal prepeljati v samostansko cerkev, katera je bila pri njegovem gradu, bil pričujoč pri službi božji in je po dokončani večerni molitvi v rokah mnhov svojo dušo izdihnil? Preglejmo spise in zasledovajmo šege cesarjev v srednjem veku in videli bomo, če ne zaznamnujejo vsake svoje stopinje po deželah z dobrotami do samostanov; če ne hité k vsakemu mestu, vsakemu kraju, in kjer se ustavijo, dobivajo mnihi, nekaj poterjenje starih svoboščin, milostivne liste, nekaj zavarovanje dvomljivih in napadanih pravic, deloma novih oblasti in daril od cesarske milosti. Za zgledom vladarjev in vladaric niso zastali deželni mogočniki, knezi, grofje in plemenitaši. Skušali so se

med seboj v tem, da so cerkve zidali, samostane ustanovljali, nove zidali in zidane velikodušno obdarovali. Lahko bi tukaj pravili premnogo izgledov, katere so zapustili hvaležni samostanski letopisci, in katerih lep izbor je zložil grof Montalembert v svoji „zgodovini mnihov zahodnjih dežel.“ Primeri: Montalembert (die Mönche des Abendlandes,“ zlasti „5. Bd., 18. Buch.“). Tam najdemo pobožnega grofa iz Avrilak-a, Gerald-a, o katerem pripoveduje sv. Oton Klunjaški, da je svoje neizmerno bogastvo izročil sv. Petru, s tem, da je sebe imel le za oskerbnika bogastva z nalogo, da to se mora rabiti samo za cerkveno službo, za blagor mnihov in revežev. Da bi se te dolžnosti spominjal, podal se je vsako drugo leto v Rim z desetimi srebreniki na vratu, katere je položil na grob sv. aposteljna, enako podložnemu, kateri svojemu gospodu prinese davek. Na tem popotvanji, kakor doma, živel je grof med mnih, katerih svetih vaj in pravil se je zelo rad učil.

Da ni tudi sam sprejel mniškega oblačila, se je zgodilo le na prošnje njegovega škofa, kateri je želel, da naj rabo meča ohrani v blagor svoje provincije. Vendar je bil v treznosti in v pokorilih vsake verste, kolikor mogoče, podoben pobožnim redovnikom. Zadnje leta svojega življenja ustanovil je velik samostan v svojem mestu Avrilak-u. Sam je vodil zidanje, in obdaroval je napravo z darili, katere je podaril sv. Petru. Umerl je, predno je mogel mnihov po svoji volji v njem naseliti. Ondi je nastal nekoliko mescev pozneje slavni samostan Kluny.

Večkrat dobili so ti dobrotniki kot plačilo za dolgoletno vdanost in dobrotljivost proti samostanom to milost od Boga, da so sami v svojih poznejših letih v enega svojih ljubljenih samostanov se umaknili in konec svojih dni s svetimi obljubami Bogu izročili. Ali če tudi niso redovnih obljub storili, podvergli so se vendar svetim pravilom, stanovali v klosterski občini, bivali pričujoči pri vseh vajah, in šteli so se srečne, če so mogli z redovno obleko oblečeni svoje življenje skleniti.

(Dalje nasl.)

Nadškof Roos o slabem berilu.

V svojem zadnjem pastirskem listu se je izrekel freiburški nadškof preč. g. Ivan Kristijan Roos tako-le o nevarnostih, katere obrodi branje zanikarnih knjig in časopisov:

„Drugi zopet se varujejo slabih družb in tovaršij, toda izpostavljajo sebe in svoje na morebiti še bolj nevaren način brezverstvu in brez-

božništvu, ker vsak dan sami bero malopridne knjige in časopise, ter jih tudi mnogokrat svoji družini dopuščajo. Neštevilno, zlasti mladih ljudi, si vsak dan, sicer počasi toda gotovo, ostrupi in spridi svojo dušo. Vsakdo hoče brati in se zabavati. To je tudi koristno in jako dobro, ako se dela s kerščansko previdnostjo in zmernostjo. Toda to le samo takrat, ako ni berilo in zabava po svoji lastnji slaba, protiverska, nesramna, kužljiva, ampak dobra in napeljuje k plemenitemu mišljenju, h spolnovanju Božjih zapovedi, h kerščanskemu življenju in pobožnosti. Toda kakošno berilo je dostikrat dandanes v navadi, in kakošen je njegov sad!

Zabavno berilo vselej najbolje kaže duhovno življenje kacega časa. In zato se tudi v resnici v sedanjem slovstvu kaže dandanes, bolj kot navadno, brezbožni duh časa, kateri ne pozna nič čeznatornega in se vedno giblje v napulhu, mesenosti in lakomnosti. Gladki zlog, mično orisovanje in opisovanje, počutljiva vsebina, vse to preslepí fantazijo in počasi okuži dušo, ki nič hudega ne slutí. In predno človek vé, je odtegnjen pravim zveličavnim resnicam, nravenemu prizadevanju in zatajevanju samega sebe, ter se bolešno nagne zlagoma k uživanju mesenih slasti in potopí se v razne strasti. Dandanes tožijo vsi umni, zlasti pa vsi kerščanski odgojitelji, da je strup slabega berila povsodi razširjen in da ga celó nespametni očetje in gospodarji podajajo domačim. Tisoče in tisoče ljudi postane na ta način vsak dan žertva tega dušnega strupa, odtegne se za vselej od Boga in s poti prave kreposti.

In ako bi bila samo neskušena mladina, katero bi morali varovati pred slabega branja, bi se dalo še pomagati, le da bi vedno starši in odgojitelji na to pazili. Tako pa je neštevilno móž, ki se še zovejo kristijane, kateri so se navadili vsak dan čitati dnevnik, sovražne vsakemu verskemu prepričanju in pravemu kerščanskemu življenju. Kolikrat se v njih zasramuje in zaničuje vera, naša sveta Cerkev in njeni od Boga poslani služabniki! Kateri dan na dan to beró, se hočejo opravičevati, češ, da jim vse to nič ne škoduje. Ali ravno s tem nanzanjajo, da so že zgubili živo vero in gorečo ljubezen do Bogá in sv. Cerkve. Kajti kateri kerščanski mož bode hotel dan na dan prebirati zaničevanje, zasramovanje in pobijanje vsega onega, kar je njena sveto, in to še plačevati z dragim denarjem? V resnici terdno kerščansko prepričanje in vsestransko omiko mora imeti, kedor bere take stvari, da bi ne terpel škode

na duši. In kedor to brez potrebe in redoma dela, konečno po navadi popolnoma zgubi sv. vero.“

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Odhod škofov v Sarajevo, posvečenje nove stoljnice. Ljubezen do Jezusa.) Pretekli ponedeljek, 9. t. m. so naš premilostni gospod višji pastir s šk. kaplanom dr. J. Lesarjem odrinili v Sarajevo k posvečevanju ondotne nove stoljne cerkve, za katero je tudi naša dežela nekaj storila, ker je napravila zvonove. Kakor naznanjajo časniki, pridejo med drugimi naslednji pp. nn. gospodje k tej imenitni slovesnosti: Škofje P. Bukonjić iz Mostara, P. Marijan Marković z Banjaluke, prevzviš. knez in škof Misija, Ljubljanski, dr. Strosmajer, Djakovski, dr. Posilović, Senjski, Radović Kotarski, škof z Lesine; dalje infulirani opati: dr. Rački, Fidel Hoepfberger iz Zagreba, J. Bošnjak iz Požege in Pajo Müller iz Mitrovice.

Verhbosanski škof dr. Jož. Stadler prijazno vabi Bošnjake k tej imenitni slovesnosti v priserčnem pastirskem listu, piše namreč:

„Naznanjam vam, dragi bratje, da 14. kimovca se bode posvečevala prvostoljna cerkev presv. Jezusovega Serca v Sarajevu, 15. kim. pa se bode v slovesni procesiji preneslo Sv. Rešnje Telo iz stare v novo cerkev.“ Nadalje priserčno govori:

„Ker je naša sv. Cerkev vidna družba, mora že po svoji naravi imeti stanovitne kraje, kjer se zbirajo njeni udje, da kar varujejo in ljubijo tudi z djanjem pričajo in očitno Bogu dolžno čast skazujejo, ter njega z najdražjo daritvijo hvalijo in preslavljajo. Zato je cerkev prava hiša Božja. Ona — sej v nji je pričujoč sam Bog — pred oči stavi večno kraljestvo Kristusovo v nebesih; ona kot zbirališče vernikov predstavlja časno kraljestvo Kristusovo na zemlji; ona, sej se v nji delijo milosti, je podoba hrama našega serca, ali kraljestva Kristusovega v naših sercih itd.“

„Akoravno je zmeraj potrebno gojiti tiste sladke vezi, ktere vse druge cerkve zedinjajo s prvostoljno cerkvijo, je komaj treba še opominjati, da je to posebno potrebno v dan samega posvečevanja prvostoljne cerkve. Zato vas vse povabim, da dve nedelji ali saj eno nedeljo pred posvečevanjem cerkve v prižnice občinstvu oznanite, da prvostoljna cerkev v Sarajevu bode 14. kimovca posvečena, 15. kim. bodo preneseni ss. Zakramenti iz stare cerkve v novo.“

Vzvišeni dalje naznanjajo, da tistim, ki ta dan prejmejo ss. zakramente, ki so ob enem pri posvečevanju in molijo nekoliko na papežev namen, sv. Oče Leon XIII. podelijo popolnoma odpustek. Kteri iz Bosne in Hercegovine pa se ne morejo osebno vdeležiti pri posvečevanju, se pa duhovno združijo z onimi, ki bodo pričujoči, dobijo 300 dni odpustkov, samo ako nekoliko molijo v papežev namen. V ta poslednji namen verhbosanski višji pastir velevajo, da oni duhovni, kteri ostanejo doma 15. kimovca, naj tisti dan sv. mašo, kar se dá, slovesno opravijo pred izpostavljenim Sv. Rešnjim Telesom, in naj ob koncu obmolijo litanije presv. Serca Jezusovega, z darovavno

molitvijo, kakor jih imajo v škofijskem katekizmu in kakor se moli v praznik presv. Jezusovega Serca (po malem obliku); in po zahvalni pesmi, Te-Deumu, naj se dá blagoslov s „Tantum-ergo“ ali „svet, svet, svet.“

Prav tehten nauk o ljubezni Jezusa Kristusa daje nadalje pastirski list. Rakova rana našega časa, pravi, je ta, da svet ne ljubi našega Gospoda Jezusa, in vendar brez te ljubezni ni zveličanja. O tem govori okrožnica nadškofova nekoliko obširniše opiraje se na nauk sv. Alfonsa Ligvorja in na razodenje Jezusovo do blažene Margarete pred 100 leti. In da bi se ljubezen do Jezusa bolj vnela v sercih kerščanskih ovčic, zato višji pastir zapoveduje, da vsako prvo nedeljo v mescu in v sam praznik presv. Serca Jezusovega namesto lavretanskih litanij molijo litanije presv. Jezusovega Serca z dotičnimi molitvami. Ta pobožnost se začne opravljati od 1. listop. in bode naj boljši spomin o posvečevanju prvostoljne cerkve v Sarajevu.

Na Notranjskem. kakor se „Slovenca“ naznanja iz Ternovega, je letina letos zelo slaba. Vreme neugodno, silo červov, poljskih miš, sadja nič ne, grozdje se suši in gnijje.

Posebno žalostno je, da se godí toliko nesreč, da se še zmeraj tu ali tam koljejo in pobijajo, da molčimo o družih napakah. Koliko jih je to leto pobila strela!

To bi moralo ljudi zmodriti, da bi se k Bogu obrnili. Toličke nesreče naj bi za pokoro obrnili.

Iz Primorskega. (Mašnikovo posvečevanje.) 25. avgusta je bilo v Dolinski farni cerkvi izredno cerkveno opravilo, namreč mašnikovo posvečevanje, ki se navadno opravlja le v stoljnih cerkvah ali pa v škofijskih domačih kapelah. Da je Dolinska farna cerkev dosegla to čast, je prišlo tako-le: Kakor je znano, imamo med bogoslovci tudi nekaj Čehov. Nekateri izmed njih so lani izrekli željo, da bi si radi malo škofijo ogledali, ter se djansko učili jezika in tudi spoznali tukajšno cerkveno in socialno življenje in običaje ali navade isterskega ljudstva. Več župnikov se je izreklo, da so pripravljeni vzeti na počitnice po jednega bogoslovca ter ga tako vpeljati v duhovno pastirstvo. Med temi je bila tudi blaga duša, častni kanonik dekan in župnik v Dolini, Jurij Jan. Prejel je Čeha Frančiška Cvenja. Ta je letos doveršil bogoslovje, in ker je bil še premlad, je moral ene tedne čakati na posvečenje mašniško (presbyterat).

G. Jan, kteremu se je dober mladeneč lani priljubil, vzame ga zopet k sebi na počitnice. Med tem pride nekaterim misel, kako lepo bi bilo, ako bi milostljivi gosp. škof v svoji rojstni fari delili zakrament mašnikovega posvečevanja. Misel ni ostala le misel, bila je speljana v dejanje. Gosp. Jan razodene stvar Milostljivemu, temu jako dopada, in, kakor so vselej pripravljeni storiti, kar služi h časti božji, ljudstvu v poduk in v napotje k dobremu, so se izrekli tudi zdaj, da prav radi pridejo v Dolino posvetiti mladega bogoslovca Čeha. In to se je godilo 25. avgusta. Dolinci in vsi Brežani, veseli take časti, so pa tudi pokazali, da znajo čislati tako nenavadno odlikovanje. Ko se škof s svojim spremstvom pripeljejo na mejo dolinske župnije, počelo je slovesno zvonjenje, kakor navadno, ko pridejo kanoniško obiskat kako župnijo,

sprejelo jih je duhovstvo in vaški odličnjaki z županom na čelu.

Ljudstva je privrelo od vsih strani toliko, da ni moglo stati v cerkvi in gotovo ga je bilo zunaj toliko, kolikor notri. Ob osmih so se pričeli sveti obredi in so se veršili z ono ginljivo dostojnostjo, ki jo razvija v takih okoliščinah katoliška Cerkev.

V nedeljo potem, t. j. 1. t. m. je novi mašnik v Dolini daroval prvo nekervavo daritev v veselje vse Dolinske fare in njenega okrožja.

Omenjeno bodi še, da ljudstvo, ki posvečevanja mašniškega ni še videlo, je bilo silo veselo, in da na novi maši je pridigal častiti vikar gospod Kosec.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.
(Dalje.) Prav je in lepo, da imajo katoliški Nemci avstrijski in oni, ki so bili pred letom 1866 v avstrijski zvezi, tako častito in dobro vravnano romarsko gostišče v Rimu pri cerkvi Marija dell' anima.

Le ono je čudno, da slovenski biskupi, svečeniki in imoviti romarji v nemško gostišče zahajajo, in tudi kakov dar podelijo. Velečastitemu vodju hvala, da še kakega manj premožnega Slovenca-romarja sprejme, kajti gostiščne pravila se za Slovence ne glasijo. Bi li ne bilo primerniše in dostojniše, da bi se kaj storilo in darovalo za vstav in gostišče ilirsko-slovensko pri sv. Jeronimu? Bi li ne bilo lepo in bratovsko, ko bi naši prevzvišeni vladiki, svečeniki in imovitiši romarji se krenili in dohajali v ta slavenski vstav v Rimu, ga podpirali in kaj storili za siromašneje romarje? Ti bi pa zanje še posebno molili na svetih mestih in jim milosti Božje klicali za dobročinstva. Bilo bi dvojno dobro delo, kerščansko in narodno. — Nastanila sva se dalje v malo sobico pod ostreškom v hiši blizo bazilike sv. ap. Petra.

Danes šla sva na velikansko cerkev sv. Petra, ktera je po obsegi in visokosti naj večja na svetu. Od vhoda v baziliko na levo stran, v stranski ladiji, poleg velekrasnega kerstilnika je vhod na baziliko. Široka tlakana pot se vije med cerkvenimi zidovi navzgor; lahko bi se s kočijo dopeljal do verha bazilike. Po stenah ob potu na cerkev so vzdignjeno vzdane marmorne plošče z vsekanimi čerkami popisi znamenitih oseb, ki so obiskale prostore verh cerkve in ogromne kupole; med temi so bile tudi osebe naše slavne c. kr. vladarske rodovine, ruska cara Pavel in Aleksander, veliki knezi, in druge osebe ruske carske hiše; osebe skoraj iz vseh vladarskih rodovin v Evropi, in mnogi drugi svetovni dostojanstveniki katoliške Cerkve verniki, pa tudi velikaši družih cerkvenih in verskih ločin.

Dospevšemu na cerkev razgerne se čudovit in zanimiv prizor na mesto spodaj, in na velikansko kupolo, ki s cerkve mogočno in visoko kipí proti nebu.

Cerkve ob verhu je ob kraju obrobljena s kamenito stebričkasto ograjo. Spredaj nad licem cerkve stojijo na ograji velikanski marmorni kipovi; srednji je Jezus Odrešenik svetá s križem v roki, vsako stran njega je po šest apostolov. Na obeh krajih verhu lica cerkve so vzvišene marmorne olepšave s papeževimi znamenji na verhu, sredi teh olepšav so kazala ure, jedno kaže navadni rimski čas, drugo pa stari cerkveni čas. Pod kazali števila časa so široke jine v prostore, kjer visijo zvonovi; ker stolpnih zvo-

nikov bazilika nima. Verhu cerkve so tlakani prostori okolo srednje vzvišene cerkvene ladije in okolo velike srednje kupole med dvanajstimi stranskimi kupolami. Spredaj pri marmornih kipovih pred baziliko se vidi lepo na krasni terg vatikanski, ki ga na dveh stranéh v polkrogu obrobljajo četeroverstni ogromni stebrovi, ki nosijo krov na hodišči med stebrovi. Na robu krova je stebričkasta kamenita ograja; na tej ograji je razpostavljenih okolo terga 152 marmornih kipov, predstavljajočih svetnike in svetnice Božje. Sredi terga stoji visoki egiptovski obelisk, to je, četerooglat steber, ki se proti verhu zožuje, potem pa končá v oster verh, na katerem stoji znamenje sv. križa. Ta steber je z egiptovskega granit-kamena, 25 sežnjev visok in iz jednega kosa skale izsekan. Na podnožju tega stebra so čveteri bronasti levi, ki na svojih herbti, jako potlačeni, nosijo oni visoki obelisk. Na vsako stran, od obeliska oddaljena, sta krasna in veličastna vodometá, verhu kterih iz peterih odpertin voda visoko v zrak brizga; iz srednjih naj višje, iz stranskih malo niže vodo meče. Voda pada na tri marmorne okrogle strehe okolo marmornega stebra, vsaka je širja od druge. Iz onih stréh na okolo voda v stotinah curkov curljá, kaplja in perši v umetno iz marmorja napravljena jezerca okolo vodometov Šumí, žuborí in praská, da se dozdeva biti med gorskimi tokavami, po kterih skalovju se pretakajo in padajo izvírki in potoki.

Na desno, ali severno stran od vodometov se širi velikanski papežev dvor, Vatikan, ki je z baziliko sv. Petra v zvezi. Južno stran pod seboj vidiš veliki dél mesta Rima in reko Tiberó, ktera se pretaka pod mostom. Zada pa vidiš podolgovat grič, „monte Janiculi“, in rimsko planjavo proti zahodu. Znad cerkve začne se iti na ogromno, veličastno kupolo. Pervo se gre po kamenitih stopnicah in se doide med dvojne zidove kupole, tukaj so vhodi na prvi mostovž v kupoli. Hodé po tem mostovži okolo in okolo znotraj v kupoli hvalil, slavil in molil sem Boga po svetih apostolih Petru in Pavlu za vso sv. Cerkev. Sedaj se še le spozná velikost, obširnost, visokost in veleumnost v napravi one slavnoznane kupole, čuda ovega sveta.

Izišla iz notrinje kupole greva po stopnicah med dvojnimi zidovi, in došla sva tje, kjer je okrogli obok kupole, ki je zopet iz dveh obokov; med zidovi vodi pot; hodivec mora že malo po strani truplo deržati, ker se zidovi zaokrožujejo. Dojde se verhu ogromnega oboka k verhnji manji kupoli, „Laterna“ imenovani. Znotraj te laterne je zopet mostovž na okolo, in iz tega mostovža je neznansk pogled doli po kupoli in globoko doli v cerkev. Nad prvim mostovžem v kupoli je na okolo 24 velikih oken; v tej laterni pa 6 oken. Zunaj na kupoli okolo laterne je mostovž s kamenito ograjo, na ktereга zamore na enkrat iti 300 oseb. S tega mostovža je čaroven razgled doli na cerkev, na Vatikan in vertove njegove na mesto in mestne okolice. Vatikanski vertovi, po kterih se sprehajajo sv. Oče, so prijetni, obdani z visokimi zidovi, obsajeni z vsakoverstnimi zelišči, cveticami, drevesci in sadeži. Na vzvišenem bregovitem kraju vertov je senčnat gaj, šumica velikih dreves, — vodice umetno napeljane se stakajo v lep ribnjak. Na mostovžu sem se ustavil na čveterih krajih, obračal proti vsem čveterim straném zemeljskega kroga. Obernjen proti vzhodu molil sem na

tej višavi nad cerkvijo in grobom sv. ap. Petra za poedinjenje vzhodnje razkolne cerkve, za vse narode v Aziji. Proti zahodu: za narode na Francoskem, Španskem, Portugalskem, Angleškem in v severni Ameriki. Proti poldnevu: za narode v Afriki in južni Ameriki. Proti severu: za Nemčijo, Belgijo, Holandijo, Dansko, Švedsko in Norveško; potem pa za Rusko. Osebito sem prosil, da bi se pričeto sporazumljenje in pomirje na Pruskem s sv. Cerkvijo srečno dognalo. Petič sem pa stopil na kraj proti severo-vzhodu in molil za vse narode v Avstriji, osebito za vse Slavence. Potem sem šel med molitvo okolo po mostovžu, prosil za Italijansko, da bi spoznala, kaj in koga v Rimu med seboj ima, da bi popravila strašno krivico Cerkvi in nje poglavarju; potem pa tudi za vse ostale narode v Evropi. Molil sem, da bi vsi pravega Boga spoznali, se vsi k Bogu in Jezusu Kristusu spreobrnili, sv. Evangelje sprejeli in postali vsi otroci sv. katoliške Cerkve. S tega mostovža se ide zopet med dvojnim zidovjem po ozkih stopnicah navzgor pod verh kupole v laterno, tu se začne železni in bakreni votli nasad, na katerim je krogla, jabelko nad kupolo. V votlem nasadu je železna lestva, po koji se zleze v jabelko, nad katerem stoji veliko znamenje sv. Križa. V jabelku je prostora za dvanajst ljudi, da se ne dotikajo drug drugega; dve sobe, jedna verhu druge, bili bi lahko v jabelku, ima več ozkih linic nakviško podolgastih šipovnic, skozi nje vidi se daleč, tudi sredozemno morje proti jügozahodu. Tudi v tem jabelku, na naj višjem cerkvenem poslopji na svetu, kar so storile človeške roke, sem molil pod križem v slavo Bogu trojno-jedinemu, brez madeža izvirnega greha spočeti Devici in Božji Materi, ss. ap. Petru in Pavlu in vsem sv. marternikom in svetnikom mesta Rima in okolice: za vse potrebe sv. matere Cerkve, sv. Očeta, za vse verne kristijane, za grešnike, krivoverce, razkolnike in vse drugoverne narode na zemlji.

Kupola ta je stavljena ovako: jedna orjaška kupola je v drugi ogromni kupoli, vmes so hodišča. Oknom perve so ravno nasproti druge notranje. — Ako bi jedno proč vzeli, ostane druga popolnoma. — Istinito čudo in veleumno človeško delo, ki nima nikjer na svetu enakosti. (Dalje nasl.)

Uslišane prošnje Marije Pomočnice.

Takoj ozdravljena.

Kedor vneto in z zaupanjem prosi Boga pomoči, je gotovo uslišan. Moja hči je bila več let božjastna. Vsak dan je padla nekolikrat v nezavest, in če ni bil ravno kdo pri njej, zvernila se je kakor mervta na tla. Zdravniki je niso mogli niti ozdraviti, niti ji njenega žalostnega stanja količkaj zboljšati. Peljal sem jo tedaj 5. julija v cerkev Marije Pomočnice in pred podobo naše presv. matere sva molila in storila obljubo.

Bila sva uslišana. Od istega trenutka se ni epilepsija nič več povernila in hči je bila popolnoma ozdravljena. Zato bodi hvaljena in blagoslovljena na večno, presv. Devica Pomočnica!

Čudovito ozdravljenje.

Da spolnim svojo obljubo, prosim da bi čem prej mogoče priobčiti te verstice v svojem listu.

Že nad 5 let je, kar me je hudo zadel mertvoud. Zdravniki so menili, da je ozdravljenje nemogoče. Molila sem pa k sv. Jožefu, k dušam v vicah, in nazadnje sem obiskala svetišče Marije Pomočnice v Torinu. in od takrat sem skoraj popolnoma ozdravela. Hude in terde preskušnje si mi poslal, o Gospod! Toda oživil si me na novo, in od brezna hudega si me zopet pripeljal k zdravju.

18. decembra 1888.

P. M. M.

Razgled po svetu.

Kerščanski šolski bratje v Trapezuntu. Iz Trapezunta pišejo: „Zadnje leto sem vam pisal, da kerščanski šolski bratje v Trapezuntu niso mogli doseči dovoljenja za zidanje šole v našem mestu. Sedaj morem z veseljem poročati, da je sultan dovolil po posredovanji francoskega poslanca v Carigradu, preč. g. Bonetti-ja, apostoljskega delegata, in preč. g. Azarijan-a, armenskega patrijarha. Bratje imajo sedaj 130 gojencev, med katerimi se nahaja tudi nekaj turških in gerških mladenčev. Kedar bode dokončana nova prostorna šola, podvojilo se bode na vsak način število gojencev; sedaj pa jih bratje zaradi tesnega prostora nikakor ne morejo več sprejeti.

Katoliške šole v Bukareštu. Prečastiti g. Palma, latinski nadškof v Bukareštu, piše v svojem zanimivem letnem poročilu o katoliških zavodih svoje škofije sledeče:

„Učne zavode, vseh skupaj 30, obiskovalo je nad 3000 učencev. Malo semenišče, katero je bilo začasno osnovano v nad škofovi stolici, ima 17 gojencev. Tudi veliko semenišče v Ciopli ima 17 semeniščnikov. Skušnje konci šolskega leta, pravi p Irwin, so se jako povoljno obnesle. Ker so pokazali gojenci v proučevanji duhovskih znanosti veliko pridnost, navdajajo serce našega prečastitega višjega pastirja z veselim upanjem, da bode njegova očetovska skerb in mnogobrojne žertve obrodile obilno sadú, kakor nam pričuje dosedanja skušnja. In v resnici je letos milostni škof podelil štirim gojencem tonzuro, sedmerim nižje blagoslove, trem subdijakonom dijakonot, in jednemu dijakonu sv. mašnikovo posvečevanje.

Amerika. (Kako živí misijonar v severni Ameriki.) Prečastiti g. P. Lecomte piše iz misijona Št. Pavel (Fort Nelson): Zapustil sem Št. Rafael 16. septembra (1888) in odslej sem živel 9 mescev v samoti št. Pavelski. Potovanje je terpeló 10 dni. Naši divjaki so prišli še-le pozno v jesen in v majhnem številu domú. Moj misijon je bil samo spovedovanje, to je bilo vse.

Ker so Indijanci prinesli le malo živeža, zdelo se mi je jako nespametno biti čez zimo v Št. Pavlu. Vendar sem le ostal. Odkar sem bil zašel, devetnajst dni po gozdu okoli blodil in skoro glada umerl, ne potujem več rad v snežnih čevljih. Ostal sem tedaj.

Prišel je mesec prosinec in oskerbnik za živež Hudsons-Bay-društva nam je za novoletno voščilo naznanil, da imamo hrane samo še za kacih 14 dni. Ako bi se divjaki še dolgo mudili, predno nam prinesó živeža, umerli bodemo glada. Kot verli možje smo hitro napravili sklep. Vsak dan v najhujšem

zimskem mrazu smo šli na lov na kunce (nekake divje muce).

Divjaki so prišli, shujšani, podobni gredočim okostnjakom. Ne da bi nam pomagali, pojedli so še ono, kar smo še imeli. Moja zaloga je kmalu pošla. Nikakor pa nisem hotel, da bi mi pred očmi umirali ubogi divjaki, zaradi katerih sem semkaj prišel. Vsak dan so prišli k meni v velicah sprevodih in stezali roko naproti, katero sem napolnil s peščico zdrobljenega posušenega mesa. To je na drobne kosce sosekano meso, katero se prekadi in na solncu posuši, ter se s sekirnim herbtom na kakem kamnu zdrobi.

Naši psi, katere smo rabili kot konje, so poginili in težko sem skerbel za nas same. Ker nismo mogli več loviti kuncev, napravili smo si velike snežne čevlje in skušali loviti lose. Nisem imel dosti zaupanja. Te živali so zelo divje in imajo tako dober sluh, da precej zbeže, če-le zašumi najmanjša vejica. Vendar poskusil sem. Hodili smo dosti, toda ničesar ne ustrelili. V skrajni sili so nekteri skušali jesti kosce medvedove kože, drugi so kuhali zajčje noge. Jeden naših služabnikov je usmertil jednega losa blizu terdnjave. Kako smo se razveselili. Z vrečami smo hiteli tje, kjer je ležala žival. Smejali bi se, ko bi videli, kako smo grizli meso, katerega nismo niti popolnoma kuhali pustili. Od sedaj so nas divjaki zopet preskerbljevali z živežem.

V Fuld nedavno zbrani nemški škofje so bili poslali papežu adresu, v kateri so sv. Očetu razodeli sožaljenje zaradi milovanja vrednega stanja sv. Stola, kar se je še posebej obnovilo unkrat, ko so rogovileži preslavljali odpadnika Bruno-Giordana. — Sv. Oče so v odgovoru posebno pohvalili škofove zaradi njihove popolne edinosti oziroma na naj tehniše okoliščine in pa zaradi njihove skupne gorečnosti za namestnika Kristusovega.

Za edinost v sv. Cerkvi je Kristus molil pred svojim terpljenjem in edinost je eno glavnih znamenj prave cerkve. Gorje mu, kdor greši zoper edinost, kdor moti, bega in razdira n. pr. edinost med škofom in verniki, med duhovnim pastirjem in njegovimi ovčicami! To edinost razdirati je pa tudi ena najhujših skušnjav sedanjega časa. Ta Iškarjotov greh je vgnjezden na nesrečnem Laškem, in hoče škiliti tudi sem čez mejo! Slovenci, bodimo na straži! Kdor vam hudo govori zoper vaše višje pastirje, ki so v tako sveti edinosti s sv. Očetom, taki počenja izdajavsko delo, on je vaš sovražnik, sovražnik Kristusa samega!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september).

a) Glavni namen:

Cerkve jutrove.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Dalje.)

„Kristus kaže še dan danes več ali manj stergano obleko svoje svete Cerkve, zlasti med mnogimi slovanskimi rodovi, sicer tako blagosernih, zelo zmogljivih slovanskih pokolenji, ki so med saboj tako blizo

in vender tako daleč.“ Te besede apostoljskega Antona Slomška, neposrednjega predhodnika mesca roznika umerlega kneza škofa Jakoba Stepišnika v Lavantu, česiravno izrečene že pred 40 leti, veljajo — žali da — še zdaj. Slomšek, presunjen od te misli, je bil takrat sklenil ustanoviti molitveno družbo, ktera bi pod varstvom Matere Božje Marije in ss. slovanskih apostelnov Cirila in Metoda zedinovale nezedinjene Gerke sploh in posebej razkolne Slovane.

Družba je bila l. 1852, 12. majnika, poterjena od Pija IX in obogatena z odpustki, in se je urno razširjala. Vernitev mnogih razkolnikov in posebno silno in vedno zopet z nova se pokazajoče gibanje Bulgarije nazaj k edinosti je brez dvoma sad te bratovščine, katera po svojem notranjem bistvu nič družega ni, ko steblo splošnjega molitvenega apostoljstva. Pridružimo se k tem molitvam, tem več, ker je Leon XIII l. 1880 s povzdigo in razširjanjem praznika ss. Cirila in Metoda za vso Cerkev položil vsem vernikom ravno to na serce. „Čim večja je naša bratovščina,“ pravi škof Slomšek, tem bolj silovita bo vojna Kristusovih borivcev za edinost Božjega kraljestva med narodi na zemlji. Naša orodja, molitve in dobra dela, združena s spodbudnim življenjem, nič ne delajo rán, temveč jih celijo, premagajo vse zadržke in najhujše sovražnike, pridobé narode in deržave, ostanejo nepremagljiva in so nam porok gotove zmage tudi nad ledeno merzlim razkolstvom.

Gotovo smo tudi sami v veliki potrebi, in naše lastne potrebe so nam najbližje; ne smemo pa zaradi tega drugih pozabiti, to ne bi bilo apostoljsko; če bi bili aposteljni tako mislili, pravi neki goreč misionar, bi naše dežele, kakor tako mnoge druge, zdihovale še danes v zmoti poganstva. Posnemajmo jih, kakor tudi naši predniki, kateri so se nekdej vzdignili v svetih križarskih vojskah v boj za svoje vendar tako nehvaležne in nekerščansko nezveste brate v jutrovi deželi.

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

15. Ime presv. Marije D. Pospševalci molitvenega apostolata in bratovščine Jezusov, Serca, Poniževanje sovražnikov kerščanskega imena. Dunajska nadškofija.

16. S. Ljudmila, Češka dežela. Mnogi vdovski. Odprava pohujšanj, zloráb, sovraštav.

17. Čudežne rane sv. Frančiška. Redovi, ki so v kaki zvezi z molitvenim apostoljstvom. Mnoge duhovske osebe. Tretji red sv. Frančiška.

18. S. Jožef Kup. Zderžanje od prepovedanih vživanj. Več mašnikov in deških semenišč. Spreobrnjenje mnogih po ljudskih misijah in duh. vajah.

19. S. Januvarij. Mašniki in obhajanci. Naši škofje. Težavne duhovske službe.

20. S. Evstahij. Naši vojaki, njih služba božja. Vravnaje važnih zadev. Prav mnogi zakonski. Hudo skušani.

21. S. Matevž. Pospševanje katol. časništva. Zertve lakomnosti. Mnogi učitelji. Več vradnikov in obertnikov.

(Konec nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata,

naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Neka neprijetna zadeva, da bi se rešila po Božji volji. — Nekdo v svojih zadevah, da bi se Božja volja spolnila.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Kanonično vmeščena sta bila bila 10. t. m. čč. gg.: Mih. Horvat za faro Čatež pri Kerškem, in Ivan Juvan za Spod. Idrijo.

Nesreča na železnici. Med postajama Borovnica-Logatec je padel z železničnega voza zavirač Avg. Sever iz Ljubljane, in je bil do mertvega povožen.

Dunaj. Njih Veličanstvo presvitli cesar so za Kranjskega glavarja imenovali dr. Jožefa Poklukarja, deželnega poslanca. Za njegovega namestnika pa bar. Apfaltrern-a, deželnega poslanca.

Poterdilo. Podpisani farni vrad poterduje, da je po prečast. monsign. in kanoniku L. Jeranu hvaležno prejel tisuč goldinarjev (1000 gld.)* in štiri (4 gld.) za zidanje nove cerkve na Brezjah.

Farni vrad v Mošnjah
21. avgusta 1889.

Fr. Kummer, župnik.

Kapitelček o hvaležnosti.

Mladi ljudje, bodite vselej hvaležni. S hvaležnostjo si naklonite k novim dobrotam Boga in ljudi. Verjemite, da malokak greh je tako ostuden, kakor nehvaležnost.

Otrok, mladi in odraščeni človek, za vsako veliko ali malo dobroto bodi hvaležen dobrotniku. Reci staršem ali vsakdanjim ljudem za dar:

„Bog plačaj! Bog verni! Hvala!“ ali kaj enacega. Pri duhovnih ali sicer odličnih osebah poljubi roko.

Posebno hvaležen bodi vselej svojemu duhovnemu očetu, spovedniku; spoštuj ga; moli zanj — naj bolje vsaki dan.

Videl sem mladenče, ki se štejejo med olikane, pa zunaj očitno še pogledali niso svojega spovednika! Bog vari tacih dervastih nehvaležnikov! Svojega spovednika ljubi, bodi zaupljiv do njega, v važnih rečéh pojdi k njemu in prašaj za svet. K spovedi rad hodi, zlasti o lepih praznikih. Bog te bo blagoslovil, ako boš spovednika spoštoval in ljubil.

Verjemite, da svet bi bil veliko bolj srečen, ko bi se mladi ljudje bolj učili hvaležnosti. Nehvaležnost olikanega človeka hudo boli. Gospod in Zveličar se je grenko pritožil čez nehvaležne Jude.

Iz rimskega Martirologija.

18. sušca.

Blaženi škof Aleksander v Cesareji v Palestini. Bil je škof v Kapadociji; želel pa je obiskati

* Znana svota preč. g. župnika Jan. Novaka. Vr.

svete kraje in je prišel v Jeruzalem. Tam je bil takrat škof starček Narcis; po božjem razodenju je prevzel Aleksander vladu škofije; o preganjanji cesarja Decija, ko se je bil po dolgi vladi že zelo ostaral, je bil peljan v Cesarejo in bil je v ječo veržen, tam je zarad spoznavanja vere v Jezusa Kristusa mučenstvo doveršil.

V Avgusti sv. Narcis, škof, ki je na prvo v Reciji oznanoval sv. vero; potem je potoval v Španijo, je v Geroni mnoge spreobrnil k veri v Kristusa, in tam je o Dioklecijanovem preganjanji z dijakonom Feliksom vred prejel krono marterstva.

V Nikomediji 10 vojakov marternikov, kateri so bili zavolj spoznanja vere v Kristusa z mečem ob glavo djani.

Enako ss. mučenca Trofim in Evkarij.

V Britaniji sv. Edvard kralj, kateri je bil po zvijačah svoje mačehe ubit; slovel je z mnogimi čudeži.

V Jeruzalemu sv. škof Ciril, ki je po krivo-vecih arijanih terpel veliko hudega, velikrat bil pregnan od svoje cerkve, in poslednjič, sloveč s svetostjo, je v miru umerl.

V Luki v Tuciji sv. Frigidijan, škof, s čudeži sloveč.

V Mantovi sv. Anzelm, škof in spoznovavec.

Duhovske spremembe.

V Goriški nadškofiji. Čast. gosp. Jož. Primsar, kurat v Jagerščah, postal je župnik v Podmelcu; č. g. Nikolaj Kocijančič, prvi kaplan v Cerknem, pa kurat v Ročah; na slednjega mesto je prišel č. g. Jož. Kosec, začasni katehet na c. kr. deški vodnici v Gorici. Č. g. Janez Kokošar, župnijski vpravitelj v Šebreljah, postal je župnik; č. g. Fr. Kranjec, vpravitelj kuracije v Soči, pa kurat na dosedanjem mestu. Kuracija v Jagerščah je razpisana do 30. sept.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Č. g. dr. Seb. Elbert 1 gld. — S Čemšenika zopet 6 gld. — Iz Naklega 6 gld. — Gosposdičina Marija Bosicic 1 gld. — Gosposdičina Marija Elsner 1 gld. — Gosposdičina Terezina Elsner 1 gld. — Iz Zapog 5 gld. — Z Kroke 16 gld. — S Planine nad Semičem 3 gld. 95 kr. — Z Rakitine 6 gld. — Iz Javora pri Zalogu 8 gld. — Preč. g. dekan M. Kožuh 20 gld. — S Čermošnic 11 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 33 gld. 46 kr.

Za zamurske otroke v Dahomeju: Ema Slabnik 1 gld.

Za odpravljanje sužnjosti (Kard. Lavigerie). Gosp. Fr. Omeje 1 gld.

Za afrikanski misijon: Brezovčan 5 gld.

Za najpotrebniši misijone: Neimenovana 4 gld.

Za Marijanišče: Č. g. Anton Jaklič, voj. kaplan 5 gld. — Neimenovana 1 gld. (za kapelo). — Neimenovana 100 gld. Bogu v zahvalo in s prošnjo. — Čast. g. Janez Oblak 5 gld.

Za družbo sv. Leopolda: Po č. g. Ant. Klemenu 4 gld. 39 kr.

(Drugi dar. prih.)